

žoval Josefa V-a sekyrou a nožem, vysvoboditi se z původního uvěznění za tím účelem, by ve svém násilném jednání pokračoval i nadále a jim znemožnil, oznámiti věc četnictvu.

Nevyjádřil-li se rozsudek ani v tom ani v onom směru přesně a zřetelně, dlužno jej i po této stránce označiti jako neúplný a nejasný. Nelze tu dále ani pominouti, že v rozsudku není vlastně vůbec zřetelně uvedeno, v čem spatřuje soud spolučinnost obžalované Anny V-ové na onom druhém uvěznění ve sklepě; rozsudek se omezuje na kusé zjištění, že tato obžalovaná sdělila svému manželu a G-ovi, že se Sch. vysvobodil a utekl; zdali a pokud však pouhým tímto sdělením nebo snad i jiným nezjištěným způsobem úmyslně přispěla k tomu, by znova byl uvězněn, z rozsudku seznati nelze. Stejně nebude bezvýznamným, by byla úmyslná spolučinnost ohledně toho kterého obžalovaného jak při prvním, tak při druhém uvěznění přesně zjištěna, ježto vyšší trestní sazba §u 94 tr. zák. podle rozsudkových důvodů přichází v úvahu zřejmě pouze ohledně prvuvedené činnosti. Nelze posléze nechat nepovšimnutou další výtku stížnosti, týkající se okolnosti, že po onom druhém uvěznění Josef V. skutečně učinil trestní oznámení četnictvu. V rozsudku se prostě uvádí, že ono uvěznění ve sklepě trvalo asi dvě hodiny, a že chtěl Josef V. Sch-a pro jeho jednání předati četnictvu a tam jeti na kole; kdy však k četnictvu zajel nebo zašel, zdali se tak stalo bez zbytečného průtahu, jak daleká jest cesta k četnictvu a zpět do mlýna, a zdali pak Sch. bez odkladu byl ze sklepa propuštěn, vše to z rozsudku nevysvítá. A přece měla i těmito okolnostem býti věnována soudem náležitá péče, a to nikoli snad pouze s hlediska stížností ve prospěch obžalovaných uplatňovaného, nýbrž i z toho důvodu, poněvadž podle §u 93 tr. zák. nastává v případech, kde zadržení bylo ať již objektivně ať subjektivně oprávněno, povinnost, ohlásiti je neprodleně řádné vrchnosti; zákon totiž ohrožuje trestem i jinak oprávněné omezování osobní svobody, když buď co do trvání anebo, což tu dlužno stejně zdůrazniti, co do intensity vědomě překročovalo nezbytné hranice, by dosaženo bylo účelu zadržení, nebo nebylo-li úmyslně bez prodlení oznámeno řádné vrchnosti. I kdyby tedy soud dospěl k přesvědčení, že obžalovaní zadrželi Sch-a v dobré víře, že jest člověkem nebezpečným nebo škodlivým, bude mu dále uvažovati o tom, zdali způsob, jakým bylo se Sch-em nakládáno, nepřesahoval míry omezování osobní svobody, za daných okolností přípustné a to jak co do intensity, tak i co do trvání onoho omezování. Aniž proto je třeba zabývati se dalšími zmatečnými stížnostmi uplatňovanými námitkami, bylo již pro ony vady stížností vyhověti, napadený rozsudek v celém jeho rozsahu za podmínek §u 5 novely k tr. ř. jako zmatečný zrušiti, a věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2691.

Subjektivní skutková podstata zločinu §u 155 a) tr. zák. předpokládá všeobecný nepřátelský úmysl §u 152 tr. zák. a vědomí pachatelovo, že

nástroj, kterého k činu použil, a způsob, jakým ho použil, obyčejně s sebou nesou nebezpečství života.

(Rozh. ze dne 8. března 1927, Zm II 77/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 16. prosince 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle §§ 152, 155 a) tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by opakoval hlavní přelíčení a znovu rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud tvrdí, že skutková podstata zločinu §u 155 a) tr. zák. není dána po subjektivní stránce. Není v rozsudku zjištěna. K subjektivní stránce zločinu podle § 155 a) tr. zák. náleží všeobecný nepřátelský úmysl §u 152 tr. zák. a vědomí pachatelovo, že nástroj, kterého k činu použil, a způsob, jakým ho použil, obyčejně s sebou nesou nebezpečství života. Jinými slovy: musí si býti vědom zákonem zmíněné nebezpečnosti nástroje i způsobu použití. V souzeném případě se rozsudek ani nezmiňuje o subjektivní stránce činu mimo slov zákona uvedených ve výroku. O tom, zda si byl pachatel vědom oné nebezpečnosti, vůbec mlčí. Následkem toho není v rozsudku zjištěna úplná skutková podstata trestného činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, a rozsudek je neúplný. Bylo tedy zmateční stížnost uznati za odůvodněnou potud, pokud rozsudku vytýká zmatek podle §u 281 čís. 9 a), po případě 10 tr. ř. Proto za souhlasu generálního prokurátora bylo jí vyhověno již v neveřejném zasedání podle §u 5 zák. z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, a rozsudek zrušen jako zmatečný. Protože nedostatek skutkových zjištění po stránce subjektivní nedovoluje, by zrušovací soud rozhodl ve věci samé, musila býti vrácena do první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2692.

Při hlavním přelíčení v obnoveném řízení (§ 359 tr. ř.) jest převědné osoby slyšeti ústně přímo před nalézacím soudem v té vlastnosti, jež jim přísluší v tomto období řízení podle toho, proti komu nová obžaloba směřuje (§ 252 tr. ř.).

Odepřel-li svědek podle § 152 tr. ř. výpověď, nelze použití (§ 281 čís. 3 tr. ř.) co důkazního prostředku ani protokolů z předchozího řízení, kde byl vyslýchán jako podezřelý (§§ 152 posl. věta, 252 odstavec první tr. ř.), lze však tu použití zprávy bezpečnostních orgánů o mimosoudních údajích tohoto svědka.

(Rozh. ze dne 9. března 1927, Zm I 560/26.)